

Всі ми знаємо, що трудовий стаж є узагальнюючою величиною, яка підсумовує тривалість нашої роботи в часі. Від його величини може залежати розмір різних доплат, премій, період виходу на пенсію тощо. Наявність стажу певної роботи, може стати підставою для призначення на відповідну посаду. Особливої ваги набуває трудовий стаж у праві на отримання соціального забезпечення, а саме у випадках визначення допомоги при тимчасовій втраті працездатності, простіше кажучи, при розрахунку лікарняних.

Однак після проведення пенсійної реформи, визначальним стала величина вже не трудового, а страхового стажу, що є більш ширшим поняттям. Згідно Закону «Про загальнообов'язкове соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими похованням» № 2240, страховий стаж – це період (строк), протягом якого особа підлягала загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності і витратами, зумовленими похованнями, та за який щомісяця сплачено нею та роботодавцем або нею страхові внески у сумі, не меншій, ніж мінімальний страховий внесок. У свою чергу, мінімальний страховий внесок - це сума коштів, що визначається як добуток мінімального розміру заробітної плати і розміру єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове соціальне страхування, встановленим на місяць, за який нараховується заробітна плата. Щоб не помилитися у підрахунках страхового стажу, слід дотримуватися вимог законодавства, що діяло у відповідні періоди. Так, до 27.02.2001 року, страховий стаж прирівнювався до трудового, що не створювало особливої різниці між цими поняттями. Тому порядок обчислення загального трудового (в даному випадку страхового) стажу здійснювався згідно Правил обчислення, які затверджені Постановою КМУ №1658 від 19.10.1998 року. В них чітко визначено, що відноситься до величини страхового (трудового) стажу, а що ні.

З моменту набрання чинності Закону України № 2240, а саме з 28.02.2001 р. при обчисленні страхового стажу потрібно звертатися до норм ст. 7 Закону №2240, в яких сказано, що до його величини зараховуються періоди тимчасової непрацездатності, перебування у відпустці у зв'язку з вагітністю та пологами та час перебування застрахованої особи у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трьохрічного віку, а також періоди одержання виплат за окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування, крім пенсій усіх видів.

Тобто тривалість визначається згідно записів у трудовій книжці, а за її відсутності, застрахованій особі необхідно підтвердити свій стаж довідками, виписками з наказів, відомостями про виплату заробітної плати і сплати страхових внесків до Фонду. Такі норми Закону №2240 діяли від 28.02.2001 р. до 31.12.2010 р. (включно) до введення системи персоніфікованого обліку відомостей про застрахованих осіб, яка почала діяти з 1.01.2011 року. Починаючи з цієї дати розрахунок страхового стажу, слід проводити згідно п. 2,3 ст. 7 Закону №2240, викладеного в новій редакції, в яких сказано, що страховий стаж обчислюється за даними, що містяться в системі персоніфікованого обліку Державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального

страхування, а до впровадження такої системи – у порядку та на умовах, передбачених законодавством, що діяло раніше.

**Спеціаліст 1-ї категорії Фільварченко М.М.
Здолбунівської ВД ФСС з ТВП**